

[Lorentzen.]

i kommissionen, da det blev opdaget, at Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse ikke opfyldte kravet om 3,5 pct.-grænsen, sagde: vi har i forvejen på budgettet afsat 36 millioner, lad dem så få disse 36 millioner. Jeg havde også regnet med, at de skulle have disse 36 millioner, det har heller ikke vi været modstandere af, men det, vi har været modstandere af, er den måde, det skete på; vi syntes i hvert fald, at kassen skulle efterbetale — det var ikke store beløb, det drejede sig om — således at betingelsen var opfyldt.

Jeg håber, at det ærede medlem hr. Aage Fogh efter denne redegørelse vil give mig ret i, at de tal, jeg har nævnt her, er rigtige, og at fremgangsmåden er rigtig med hensyn til de 25 mill. kr., som vi diskuterede stærkt i kommissionen.

Poul Sørensen: Jeg har ikke mange bemærkninger at gøre til det ærede medlem hr. Aage Fogh. Vi står altså nu over for en yderligere udvidelse af udgifterne, og jeg påstår, at hvis vi var gået frem, således som der var mulighed for i kommissionen, kunne man have fået gennemført den ændring i arbejdsløshedslovgivningen, som vi gang på gang har gjort os til talsmænd for.

Jeg deler ikke det ærede medlems opfattelse med hensyn til den opdeling, som nu ligger til drøftelse i kommissionen, men her er jo ikke stedet til at diskutere det i enkeltheder. Jeg har den tro, at hvis ikke man opdeler arbejdsstyrken her i landet på en anden måde end hidtil, når man ikke videre i denne sag. Jeg kan udmærket se, at det kan være vanskeligt, men det bliver hverken dyrere eller billigere for socialdemokratiet. Der må tages stilling til det ene spørgsmål: melder man sig til det arbejde, som bl. a. består i at opdele de 245 000 arbejdsmænd i forskellige forbund, eller gør man det ikke? Hvis man ikke gør det, vil man, måske oven i købet med radikal hjælp, år efter år komme til at stå med disse særbevillinger. Men den politik, vi ønsker ført, det råd, vi kan give, er: lad os foretage en modernisering af hele dette område.

Jeg vil gerne sige til den højtærede justitsminister i anledning af de få bemærkninger, han gjorde, at jeg tror ikke, det forholder sig, som han sagde. Arbejdsmændene har

haft en vanskelig periode, men det er i og for sig ikke, fordi deres antal er steget. Antallet er steget meget lidt. Hvis man ser årene igennem — jeg har tallene for de sidste 10-11 år — vil man opdage, at antallet er steget fra 240 000 til 247 000, og i de senere år har det været næsten i ro, så det er slet ikke dér, problemet ligger. Men jeg må selvfølgelig erkende, at man i Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse har en langt tungere byrde at bære end i de andre arbejdsløsheds-kasser.

Hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt jeg har misforstået socialministeren i et tidligere svar til mig, vil jeg sige, at det tvivler jeg på at jeg har. Jeg har taget det som et svar fra regeringens side til os, der gerne ville medvirke til en ændring, og jeg vil anføre et ganske kort citat af en udtalelse af socialministeren den 30. november 1956 (spalte 1321). Ministeren sagde da til mig:

„Det ærede medlem spørger mig, om jeg mener, at mekanikken i arbejdsløshedslovgivningen er tilfredsstillende, idet det ærede medlem mener, at nogle arbejdsløsheds-kasser får højere tilskud, end de burde have, og andre får for lidt. Dertil kan jeg svare nej; jeg mener ikke, den er tilfredsstillende, og det er bl. a. det problem, kommissionen skulle medvirke til at løse.“

Det svar erklærede jeg mig tilfreds med på det tidspunkt. Men jeg havde ventet og håbet, at partiet som sådant havde angivet et standpunkt, så at man kunne komme i gang med det arbejde, som jeg altså rykkede for, og med hensyn til hvilket socialministeren var imødekommende over for mig. Og derfor mener jeg, jeg har lov at svare justitsministeren nu, at jeg stadig mener, jeg har lov at tro og håbe på, at socialministerens udtalelse må forstås som socialdemokratiets positive tilsagn om en modernisering af arbejdsløshedslovgivningen.

Aage Fogh: Til det ærede medlem hr. Lorentzen blot et par bemærkninger. Det er rigtigt, at vi i 1953, da kommissionen blev nedsat, først blev stillet over for det spørgsmål, om vi skulle bevilge 25 mill. kr. til Arbejdsmændenes Arbejdsløshedskasse. Det er også rigtigt, at på daværende tidspunkt var jeg ikke villig til at gå med til denne ekstrabevilling, fordi jeg havde den opfat-